

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI GRAĐANSKI SUD U ZAGREBU
Ulica grada Vukovara 84

Poslovni broj P-7026/2024-20

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski građanski sud u Zagrebu, po sucu toga suda Ivanu Bešliću, u pravnoj stvari tužitelja Davora Lače, Šibenik, Bana Ivana Mažuranića 3, OIB: 49602587688, kojeg zastupa punomoćnik Bruno Petrovčić, odvjetnik u Koprivnici, protiv tuženika Raiffeisenbank Austria d.d., Zagreb, Magazinska cesta 69, OIB: 53056966535, kojeg zastupa punomoćnik Josip Grošeta, odvjetnik u Odvjetničkom društvu Glamuzina & Grošeta u Zagrebu, radi utvrđenja ništetnosti i isplate, nakon održane glavne i javne rasprave zaključene 5. svibnja 2026. u prisutnosti zamjenice punomoćnika tužitelja i zamjenika punomoćnika tuženika, 12. lipnja 2026.

p r e s u d i o j e

I Utvrđuje se da je nišetna odredba čl. 3. Ugovora o kreditu broj 168-50-3067365 sklopljenog 27. rujna 2005. između tužitelja i tuženika sljedećeg sadržaja:
„3. / treće / NAKNADA 3,30% (tri zarez trideset posto) od iznosa kredita, jednokratna, naplaćuje se prilikom prvog korištenja kredita.“

II Nalaže se tuženiku u roku 15 dana isplatiti tužitelju iznos od 390,74 eura, zajedno sa zateznim kamatama tekućim od 3. listopada 2005. do isplate, i to po stopi određenoj odredbom čl. 1. Uredbe o visini stope zatezne kamate za razdoblje do 31. prosinca 2007., za razdoblje od 1. siječnja 2008. do 31. srpnja 2015. po eskontnoj stopi Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu uvećanoj za pet postotnih poena, za razdoblje od 1. kolovoza 2015. do 31. prosinca 2022. po prosječnoj kamatnoj stopi na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunatoj za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu uvećanoj za tri postotna poena, za razdoblje od 1. siječnja 2023. do 29. prosinca 2023. po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, a od 30. prosinca 2023. pa do isplate po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope(kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granične kamatne stope proizašle iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke) za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine.

III Nalaže se tuženiku u roku 15 dana naknaditi tužitelju troškove parničnog postupka u iznosu od 776,54 eura sa zateznim kamatama tekućim od 12. lipnja 2026. do isplate po godišnjoj stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope (kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granične kamatne stope proizašle iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke) za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine.

Obrazloženje

1. Tužitelj u tužbi navodi da je kao korisnik kredita s tuženikom sklopio Ugovor o kreditu broj: 168-50-3067365 od 27.9.2005., javnobilježnički solemniziran od strane JB Igora Lučeva iz Šibenika, pod brojem OU-594/05-1 (dalje: Ugovor). Predmetnim ugovorom odobren mu je i isplaćen kredit u iznosu od 16.576,73 CHF protuvrijednost u kunama, obračunato po srednjem tečaju Banke na dan korištenja kredita, ugovorena je obročna otplata kroz 84 mjeseca i u jednakim mjesečnim anuitetima, a kredit je vraćen u cijelosti. Tuženik je tužitelju 3.10.2005. naplatio jednokratnu naknadu za obradu kreditnog zahtjeva u iznosu od 547,03 CHF, a što je obračunato po srednjem tečaju za CHF kreditora na dan isplate iznosilo 2.614,39 tadašnjih kuna, odnosno, prema fiksnom tečaju konverzije 346,99 EUR, sve u skladu s čl. 3. predmetnog Ugovora o kreditu u kojem stoji da tuženik takvu jednokratnu naknadu naplaćuje u visini od 3,30% od iznosa kredita. Predmetni Ugovor o kreditu sklopljen je u okolnostima u kojima je tuženik koristio nepoštenu poslovnu praksu te je kao jača ugovorna strana, a u kojem se položaju nalazio zbog nesporne činjenice da je financijska institucija te profesionalno trgovačko, dioničko društvo, nezakonito i nepošteno primjenjivao ugovorne odredbe o naknadi za obradu kreditnog zahtjeva, na koji način je tužitelj doveden u neravnopravan položaj u kojem nije mogao utjecati na sadržaj unaprijed pripremljenog tipskog ugovora. Tuženik je na taj način postupao suprotno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača (NN br. 96/03) i to člancima 81., 82. i 87. navedenog zakona kao i protivno odredbama Zakona o obveznim odnosima. Tuženik prije i u vrijeme sklapanja predmetnog ugovora s tužiteljem nije pojedinačno pregovarao o odredbi iz čl. 3. Ugovora, već je tužitelj bio stavljen u poziciju „uzmi ili ostavi“. Tzv. naknada za obradu kredita ne odgovara stvarno pruženim uslugama i nastalim troškovima i to je čini nepoštenom. Nema opravdanih razloga za naplatom ovakve naknade jer je tuženik financijska institucija i odobravanje kredita je jedna od usluga koju ona pruža u okviru svog temeljnog poslovanja te se ista naplaćuje upravo kroz cijenu kredita, odnosno kamatu, pa se stoga ovakva odredba ukazuje samo kao alat za ostvarenje nepripadnog ekstraprofita. Slijedom navedenog, tužitelj predlaže da sud presudom utvrdi ništetnost ugovorne odredbe o plaćanju naknade za obradu kredita, da naloži tuženiku isplatiti tužitelju iznos od 346,99 EUR sa zateznim kamatama od 3. listopada 2010. do isplate te da naloži tuženiku naknaditi tužitelju parnični trošak sa zateznim kamatama od presuđenja do isplate.

2. U odgovoru na tužbu tuženik ističe da je navedena ugovorna odredba jasna, lako uočljiva i razumljiva zbog čega nije dopušteno ispitivati njezinu poštenost sukladno odredbama ZZP-a. Osim toga, obveza tužitelja koja iz iste odredbe proizlazi je određena. Plaćanje jednokratne nagrade za korištenje kredita propisano je tuženikovim općim aktima čija je primjena ugovorena u čl. 9. ugovora o kreditu, a

tužitelj je potpisom ugovora izjavio da je s istima upoznat i pristao na njihovu primjenu. Međutim, sve i da je dopušteno provođenja testa poštenosti, a što tuženik osporava, tužitelj ničim ne dokazuje da bi predmetna odredba prouzrokovala znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana suprotno načelu savjesnosti i poštenja, a koje pretpostavke moraju biti ispunjene da bi se odredba mogla smatrati nepoštenom. Tuženik prigovara visini tužbenog zahtjeva i ističe prigovor zastare. Neosnovan je i zahtjev tužitelja za isplatu zateznih kamata od dana plaćanja naknade. Sve i da je predmetni ugovor djelomično ništetan, što tuženik osporava, tuženik smatra da se ne može smatrati nesavjesnim stjecateljem u smislu čl. 1115. ZOO. Slijedom navedenog, predlaže odbiti tužbeni zahtjev te da se tužitelju naloži naknaditi tuženiku prouzročeni parnični trošak.

3. U daljnjem tijeku postupka tuženik je priznao da je tužitelju 3. listopada 2005. naplaćena tzv. „ulazna naknada“ u iznosu od 346,99 EUR.

4. U tijeku postupka sud je izvršio uvid u Ugovor (list 7-10 spisa) te je izveo dokaz saslušanjem tužitelja (list 112 spisa). Preostalu dokumentaciju dostavljenu u spis sud nije posebno razmatrao i cijenio jer istu ne nalazi odlučnom za predmet spora.

5. Ocjenjujući rezultate provedenih dokaza, u skladu s odredbom čl. 8. Zakona o parničnom postupku (Narodne novine br. 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 89/14, 70/19, 80/22, 114/22. i 155/23 dalje: ZPP) sud je utvrdio da je tužbeni zahtjev osnovan.

6. Među strankama nije sporno da su 27. rujna 2005. sklopile Ugovor i da je čl. 3. Ugovora tuženik obvezao tužitelja na plaćanje jednokratne naknade za korištenje kredita te da je 3. listopada 2005. tužitelju naplaćena navedena naknada u iznosu od 346,99 EUR., što je predstavljalo 3,30% iznosa odobrenog kredita. Među strankama nije sporno niti to da je tužitelj potrošač u smislu Zakona o zaštiti potrošača.

7. Sporno je da li je predmetna odredba ugovora ništetna. Sporan i je tijekom zateznih kamata na zatraženi iznos naplaćene naknade s obzirom na to da tuženik osporava da bi bio nepošteni stjecatelj. Sporno je i to je li potraživanje tužitelja u zastari.

8.1. Iz sadržaja odredbe čl. 3. Ugovora proizlazi da se korisnik kredita obvezuje platiti jednokratnu naknadu za korištenje kredita u iznosu od 3,30% odobrenog kredita.

8.2. Iz iskaza tužitelja proizlazi da je 2005. kupovao automobil te je iz tog razloga s tuženikom sklopio Ugovor. Navodi da je otišao kod tuženika i da su mu tamo savjetovali da podigne kredit koji je vezan za valutu švicarski franak jer je htio da mu rata kredita ne prelazi 1.000,00 kn. Oni su mu rekli da je kredit u "švicarcima" najpovoljniji te je on na to pristao. Automobil je kupio za svoje vlastite potrebe. Također navodi da ga nitko u banci nije posebno niti upozoravao niti mu je isticao odredbu o naknadi za obradu kredita niti je s istim bio upoznat. Ugovor u banci je već bio pripremljen te navodi da on nije mogao utjecati na pojedine odredbe. Ugovor je pročitao, međutim tada ga je zanimalo jedino da mu kredit pokrije kupnju automobila i kolika će mu biti mjesečne rata kredita, a nije puno obraćao pozornost na ostale odredbe, a ponovno napominje da nije imao saznanja o odredbi za naknadu kredita, pa nije mogao ni pregovarati.

8.3. Slijedom navedenog, iz sadržaja Ugovora i iskaza tužitelja proizlazi da je riječ o unaprijed formuliranim ugovornim odredbama od strane tuženika kao kreditora na čiji sadržaj tužitelj nije mogao utjecati.

9. Odredbom čl. 81. st. 1. Zakona zaštititi potrošača (Narodne novine br. 96/03, dalje: ZZP), koji je bio na snazi u vrijeme sklapanja Ugovora, propisano je da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, a odredbom st. 2. istoga članka da se smatra da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranoga standardnog ugovora trgovca. Stavkom 4. iste odredbe propisano je da ako trgovac tvrdi da se o pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed sastavljenom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, dužan je to dokazati. Prema odredbi čl. 87. st. 1. ZZP nepoštena ugovorna odredba je ništetna.

10.1. Na temelju provedenih dokaza ovaj sud je utvrdio da tužitelju nije pružena prilika pregovarati o uvjetima Ugovora, a sve da mu je i pružena, ne bi mogao postići da se bilo što u Ugovoru mijenja. Takvi ugovori su tipski ili adhezijski ugovori, a pojedine njihove odredbe su ništetne ako su sastavljene suprotno načelu savjesnosti i poštenja i ako prouzrokuju očiglednu neravnopravnost u pravima i obvezama strana na štetu suugovaratelja, sastavljača ili ugrožavaju postizanje svrhe sklopljenog ugovora. Tuženik je nezakonito i nepošteno primjenjivao ugovorne odredbe o troškovima obrade kredita na koji način je doveo tužitelja u neravnopravan položaj u kojem isti nije mogao utjecati na sadržaj unaprijed pripremljenog ugovora, odnosno o kojoj ugovornoj odredbi se nije pojedinačno pregovaralo s tužiteljem. Tuženik, suprotno odredbi čl. 81. st. 4. ZZP, nije dokazao da se o navedenoj ugovornoj odredbi u unaprijed sastavljenom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, iako je to bio dužan prema pravilima o teretu dokazivanja iz čl. 219. st. 1. ZPP.

10.2. Plaćanje troškova obrade kredita bez definiranja o kakvim se troškovima uopće radi, prema mišljenju ovog suda, prouzročilo je značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Tuženik nije niti pokušao dokazati da je tužitelj bio informiran o svrsi sporne naknade te na tu okolnost nije niti predložio saslušanje djelatnika banke koji je osobno sudjelovalo prilikom sklapanja Ugovora s tužiteljem. S obzirom na zakonsku obvezu tuženika iz čl. 59. toč. 3. ZZP i činjenicu da nije riječ o samorazumljivim troškovima, očito je da je tuženik na tužitelja predmetnom odredbom Ugovora prenio obvezu plaćanja naknade i troškova koji ne odgovaraju stvarno pruženim uslugama ili troškovima. Odredbe članaka 1021. do 1024. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine br. 35/05., 41/08., 125/11., 78/15. i 29/18., dalje: ZOO) ne predviđaju plaćanje naknade za obradu i odobrenje kredita, a takva obveza nije bila predviđena niti tada važećim Zakonom o bankama. Drugim riječima, iako nije bilo zabranjeno, niti na drugi način ograničeno, ugovaranje odredbe o naknadi za obradu i odobrenje kredita, nepovoljno je utjecalo na pravni položaj tužitelja kao potrošača u odnosu na onaj položaj koji je bio predviđen u dispozitivnom nacionalnom pravu.

10.3. U odnosu na prigovor tuženika da je predmetna odredba Ugovora bila jasna, razumljiva i lako uočljiva, valja reći da i čl. 84. ZZP propisuje da nije dopušteno ocjenjivati jesu li poštene ugovorne odredbe o predmetu ugovora i cijeni ako su te

odredbe jasne, lako razumljive i lako uočljive. Odredbom članka 4. stavka 2. Direktive 93/13/EEZ od 05. travnja 1993. o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima propisano je da se procjena o tome jesu li neke odredbe nepoštena ne odnosi na definiciju glavnog predmeta ugovora ni na primjerenost cijene i naknade na jednoj strani te isporučene usluge i robe na drugoj strani, sve dok su te odredbe jasno i razumljivo sastavljene. Međutim, ugovorna odredba je jasna i razumljiva ako je ta odredba ne samo gramatički razumljiva, nego ako su potrošaču jasni ekonomski razlozi koji se nalaze u pozadini primjene te odredbe kako bi na temelju točnih i razumljivih kriterija mogao procijeniti ukupne ekonomske posljedice koje iz tih odredbi proizlaze, odnosno kako bi mogao sagledati koliki će biti iznos zaduženja za čitavo vrijeme trajanja ugovora o kreditu. Sud je analizirajući odredbu članka 3. predmetnog Ugovora, kojom je ugovorena jednokratna naknada prilikom prvog korištenja kredita, utvrdio da navedena ugovorna odredba ne predstavlja odredbu o predmetu ugovora i cijeni, odnosno „glavni predmet ugovora“, pa se stoga na tu ugovornu odredbu ne odnosi isključenje testa poštenosti. Dakle, bitne činidbe ugovora, „glavni predmet ugovora“ su odredbe kojima se utvrđuju bitne činidbe ugovora koje ga određuju kao takvog, karakteriziraju ugovor i bez kojih to nije taj ugovor, za razliku od ugovornih odredbi akcesornog karaktera, koje ne definiraju glavni predmet ugovora, pa stoga podliježu testu poštenosti, a u koje odredbe se svakako ubraja i odredba o naknadi za obradu zahtjeva i odobravanje kredita, jer ta odredba ne definira bit ugovora o kreditu, iako ulazi u „ukupne troškove kredita za potrošače“.

10.4. Sud nalazi da općenita formulacija glede naknade iz sporne odredbe čl. 3. Ugovora nije u skladu s načelima obveznog prava jer je time od samog početka ugovornog odnosa tužitelj, kao potrošač, doveden u neravnotežni položaj u odnosu na banku, kao trgovca, s obzirom na to da na temelju takve formulacije tužitelj nije mogao ocijeniti zašto, kako i temeljem čega je dužan platiti naknadu. Na tom tragu je i odluka Vrhovnog suda RH poslovni broj Rev 673/2023-2 od 13. veljače 2024.

11. Slijedom navedenog, s obzirom na to da se o odredbi čl. 3. Ugovora nije pojedinačno pregovaralo te je ista bila unaprijed formulirana od strane tuženika, a tužitelj nije imao utjecaja na njezin sadržaj niti je mogao ishoditi da se ista eliminira iz Ugovora, radi se o nepoštenoj ugovornoj odredbi u smislu odredbe čl. 81. ZZP, pa je ista utvrđena ništetnom te je odlučeno kao u toč. I. izreke presude.

12.1. Kako je sporna odredba ugovora o kreditu ništetna, ona se među strankama ne može primijeniti i tuženik nema pravo na naplatu svog potraživanja na temelju takve ugovorne odredbe. U skladu s odredbom čl. 323. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine, br. 35/05, 41/08, 125/11, 78/15 i 29/18, dalje: ZOO) tuženik je dužan vratiti tužitelju sve što je primio po osnovi koja je utvrđena ništetnom. Imajući u vidu da među strankama nije sporna visina tužbenog zahtjeva, sud je tužitelju dosudio iznos plaćene naknade za obradu kredita u zatraženom iznosu od 346,99 EUR.

12.2. Tužitelju pripada pravo na zatezne kamate od dana kada je tuženik stekao bez osnove utuženi iznos. Odredbom čl. 1115. ZOO propisano je da kada se vraća ono što je stečeno bez osnove, moraju se vratiti plodovi i platiti zatezne kamate, i to, ako je stjecatelj nepošten od dana stjecanja, a inače od dana podnošenja zahtjeva. Po ocjeni ovog suda tuženik je već prilikom sklapanja Ugovora bio nepošten s obzirom na to da je kao osoba, koja sklapa takav ugovor u okviru svoje djelatnosti, morao znati da je predmetna odredba Ugovora nepoštena odnosno ništetna, pa je dužan

platiti zatezne kamate od dana stjecanja utuženog iznosa. Slijedom navedenog, tužitelju su zatezne kamate dosuđene od 3. listopada 2005.

12.3. Stopa zateznih kamata za razdoblje do 31. prosinca 2007. propisana je Uredbom o visini stope zatezne kamate, dok se za razdoblje od 1. siječnja 2008. do 31. srpnja 2015. stopa određuje sukladno čl. 29. st. 2. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" broj 35/05., 41/08., 125/11. i 78/15.), od 1. kolovoza 2015. do 31. prosinca 2022. sukladno odredbi čl. 3. Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" broj 78/15.), od 1. siječnja 2023. do 29. prosinca 2023. sukladno odredbi čl. 2. Zakona o izmjenama o obveznim odnosima ("Narodne novine" broj 114/2022), a od 30. prosinca 2023. nadalje sukladno odredbi čl. 1. Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" broj 155/23).

12.4. Zato je odlučeno kao u toč. II. izreke presude.

13. Neosnovan je i prigovor zastare potraživanja s obzirom na to da zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva, prema kojem su ugovorne strane dužne vratiti jedna drugoj sve ono što su primile na temelju ništetnog ugovora, odnosno u slučaju zahtjeva iz čl. 323. st. 1. ZOO kao posljedice utvrđenja ništetnosti ugovora, počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena i na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora (pravno shvaćanje zauzeto na sjednici Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske od 30.1.2020.). Zato u ovome slučaju nije nastupila zastara restitucijskog zahtjeva tužitelja za povrat isplaćenih naknada s obzirom na to da je tek u ovome postupku utvrđena ništetnost predmetne odredbe Ugovora.

14.1. Odluka o parničnom trošku donesena je na temelju odredbe čl. 154. st. 1. i 155. ZPP u skladu s vrijednosti predmeta spora (346,99 EUR) i Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika (Narodne novine br. 138/23, dalje Tarifa). Tuženik je prigovorio naznačenoj vrijednosti predmeta spora iz podneska tužitelja od 24. veljače 2025. (1.674,21 EUR), pa je ovaj sud na pripremom ročištu održanom 10. veljače 2026., u skladu s odredbom čl. 40. st. 3. ZPP (jer suviše visoko naznačena vrijednost predmeta spora postavlja pitanje prava na naknadu troškova postupka) odredio vrijednost predmeta spora u iznosu od 346,99 EUR, tj. prema zbroju vrijednosti zahtjeva za isplatu naplaćene naknade za obradu kredita. Naime, deklaratorni zahtjev kojim se traži utvrđenje djelomične ništetnosti Ugovora predstavlja prethodno pitanje za odluku o osnovanosti zahtjeva za isplatu te služi samo za ocjenu osnovanosti zahtjeva za činidbu, odnosno za isplatu, jer je isplata navedenih naknada jedino što je tužitelju realno bitno, a ne to radi li se o ništetnoj odredbi. Stoga se u takvom slučaju vrijednost predmeta spora treba računati samo prema vrijednosti zahtjeva za činidbu (tako i VSRH u odlukama posl.br. Revr-774/05 od 13.12.2005. i Revr-475/08 od 27.10.2008.).

14.2. Tužitelju je priznat trošak sastava tužbe u iznosu od 50 bodova (Tbr. 7.1. Tarife), sastav podnesak od 24. veljače 2025. i 19. rujna 2025. u iznosu od 50 bodova (Tbr. 8.1. Tarife), trošak pristupa na ročišta koja su održana 10. veljače 2026., 25. ožujka 2026. i 5. svibnja 2026. u iznosu od 50 bodova za svako pojedinačno (Tbr. 9.1. Tarife), što pomnoženo s vrijednošću jednog boda u iznosu od 2,00 eura te uvećano za 25% na ime PDV iznosi 750,00 EUR. Tužitelju je priznat i trošak sudske pristojbe na tužbu u iznosu od 13,27 EUR i na presudu u iznosu od 13,27 EUR. Slijedom navedenog, tužitelju je priznat trošak parničnog postupka u

iznosu od 776,54 EUR sa zateznim kamatama od donošenja odluke do isplate na temelju odredbe čl. 151. st. 3. ZPP-a, po visini stope određene čl. 29. st. 2. ZOO-a, kako je to odlučeno u točki III. izreke.

14.3. Tužitelju nije priznat trošak preko dosuđenog s obzirom na to da je trošak parničnog postupka određen prema vrijednosti predmeta spora od 346,99 EUR.

U Zagrebu 12. lipnja 2026.

Sudac:
Ivan Bešlić

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude može se izjaviti žalba u roku od 15 (petnaest) dana od dana dostave presude. Žalba se podnosi ovom sudu, u tri primjerka, a o žalbi odlučuje Županijski sud.

DNA:

1. tužitelju po pun. s rj o plaćanju pristojbe na tužbu
2. tuženiku po pun.

Broj zapisa: **9-30889-59d06**

Kontrolni broj: **0e150-f3f39-b11db**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski građanski sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.